

РЕШЕНИЕ

№ 4786

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4429** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма]- [населено място] срещу Решение от 05.06.2020 година, постановено по н.а.х.д.№20421/2019 година по описа на СРС,2 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №РД-10-59/12.09.2017 година издадено от Председател на Съвет за електронни медии, с което последният на основание чл.126а,ал.5,т.1,вр с чл.127,ал.2 от Закона за радиото и телевизията наложил имуществена санкция в размер на 3000 лева на [фирма] [населено място] за извършено нарушение на чл.125в,т.2 от ЗРТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението ,като СРС изобщо не е изследвал въпроса дали има нарушение на Закона за авторските права, като при повторното разглеждане на делото е приложено Решение на САС в този смисъл. Посочва се още, че нарушението не е извършено. Иска се отмяна на Решението и отмяна на Наказателното постановление .

В съдебно заседание, касаторът- [фирма] [населено място] редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат В., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- Съвет за електронни медии редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли Решението на СРС да бъде оставено в сила. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че [фирма] е търговец, вписан в Търговски регистър и в Регистъра на предприятията, уведомили за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения, поддържан от Комисия за регулиране на съобщенията съгласно чл.33, ал.1, т.1 от Закона за електронните съобщения. Разрешението за извършване на дейността е с териториален обхват, включващ населените места: [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], [населено място], обл. Б. и в качеството си на предприятие, предоставящо услугата „разпространение на радио и телевизионни програми" в кабелна електронна съобщителна мрежа, дружеството е адресат на правилото, установено с нормата на чл.125в, т.1 и т.2 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ), вменияща в задължение на всеки 6 /шест/ месеца, считано от 24 февруари 2009 година (ЗИДЗРТ - ДВ, бр.14 от 2009 г., изм. бр.12, от 2010г.) да предоставя на Съвета за електронни медии (С.): Списък на разпространяваните програми и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на програмите и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио- визуални произведения, включени в разпространяваните програми.

С Писмо, заведено с вх.№ ЛРР-13-34-01-86/24.02.2017г. по описа на С., [фирма] депозирало в деловодството на С. Списък с разпространявани за периода 25.08.2016г. - 24.02.2017 година общо 54 български и чуждестранни телевизионни програми, както и договори с доставчиците, по силата на които се уреждали правата за тяхното разпространение, но към писмото не приложил документи, удостоверяващи наличие на разрешения за отстъпени авторски права по отношение на произведенията, съдържащи се в излъчваните програми, в това число договори с ОКУП или документи за приложението на чл.91, ал.5 от Закона за авторското право и сродните му права.

На 11.05.2017 година, в сградата на С. служители на С. извършили преглед на представената от касатора документи и в хода на проверката контролните органи констатирани, че в нея не се откриват документи, по силата на които се уреждат отстъпени права за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в телевизионните програми, заявени от касатора и в частност Договори, сключени с ОКУП - „М.", „Ф." и „П.", които в проверявания период управлявали правата на носителите на права на произведения в

програмите, нито доказателства за приложението на чл.91, ал.5 от ЗАПСП, че правата за излъчване и предаване на произведенията, включени във всяка телевизионна програма, са надлежно отстъпени на телевизионните организации.

В хода на проверката е установено, че на 24.02.2017 година касаторът е осъществил нарушение на нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ доколкото предоставената от него информация е непълна с оглед отсъствието на договори, регламентиращи отстъпването на авторски и сродни на авторското права за разпространение на аудио-визуални произведения, включени в програмите, които предприятието е разпространявало за периода 25.08.2016 г. - 24.02.2017 година и след отправена покана до касатора за съставяне на АУАН, а на 23.05.2017 година срещу касатора е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.125в,т.2 от ЗРТ, а въз основа на него на 12.09.2019 година е издадено Наказателно постановление, с което е ангажирана административно- наказателната отговорност на касатора с налагане на имуществена санкция в размер на 3000 лева.

СРС е анализирал всички събрани в хода на процеса доказателства както гласни, така и писмени, и обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.125в,т.2 от ЗРТ, като е отговорил на всеки един довод в жалбата. Правилен и изводът на СРС, че доказателствената тежест се носи от наказващия орган, но характерът на вмененото по закон в случая задължение на касатора изисква активност именно от последния да представи в определен срок доказателства за наличието на надлежно уредени права за разпространение на произведенията, включени в разпространяваните от него програми, в това число и такива, насочващи към приложението на хипотезата на чл.91, ал.5 от ЗАПСП и доколкото липсата на представени документи, удостоверяващи придобиването на правата за разпространение на произведенията, включени в разпространяваните програми, се явява същност на нарушението, свързано с представяне на непълна информация", то и не следва наказващият орган да търпи упрек, че не е потърсил тези данни от телевизионните организации, намиращи се в договорни отношения с [фирма] относно обема на предоставяните от тях права. Правилен е изводът на СРС, че не е налице несъответствие между описанието на фактите и приложената спрямо тях правна норма, доколкото в случая не се коментира въобще твърдение за разпространение на произведения, включени в телевизионни програми, без надлежно отстъпени авторски и сродни права/ в какъвто смисъл са доводите в касационната жалба, които обаче са неприложими, защото касаторът не е санкциониран по реда на Закона за авторското право и сродните му права, а по ЗРТ. Цялата касационна жалба е в този смисъл и цели да измести спора, като позоваването на разпоредби от ЗАПСП би било уместно, само и единствено, ако касаторът бе санкциониран по реда на този закон, хипотеза, която в случая не е налице, защото касаторът е санкциониран по реда на ЗРТ. Правилен е изводът на СРС, че нарушението е установено по несъмнен начин, като на 24.02.2017 година в [населено място] [фирма] е предоставил пред С. непълна информация- непредставяне на документи, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведенията и записите на аудио -визуални произведенията, включени в разпространяваните програми за периода 25.08.2016г. - 24.02.2017г.Нормата на чл. 125в, т. 2 от ЗРТ въвежда задължение за всяко предприятие, което разпространява български и чуждестранни програми, да предоставя на всеки 6 месеца, считано от 24.02.2009 година, на Съвета за електронни медии актуализиран списък на разпространяваните

програми и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в предаваните телевизионни програми. Адресат на задължението е предприятие, разпространяващо телевизионни програми. [фирма] е дружество, вписано в Регистъра на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) по чл. 33, ал. 1, т. 1 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС), предоставящо услугата "разпространение на български и чуждестранни програми" в кабелна електронна съобщителна мрежа, поради което се явява и адресат на задължението, произтичащо от нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ и субект на нарушението на същата. Обстоятелството, че с Писмото си от 24.02.2017 година касаторът е депозирал актуализиран Списък на разпространяваните 54 броя телевизионни програми и е приложил към тях Договори с телевизионни организации, по силата на които са му прехвърлени права за разпространение на програмите, не води до извод, че същият е изпълнил вмененото от нормата на чл.125в от ЗРТ задължение да представи всички посочени в този текст документи-той не е представил доказателства за уреждането на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведения и записите на аудио-визуални произведения, съдържащи се в тях, така както повелява нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ.

В конкретния случай се касае за препредаване на произведения по електронна съобщителна мрежа едновременно с излъчването или предаването му, изцяло и в непроменен вид, което се осъществява от друга организация, различна от тази, излъчваща ги първоначално първоначално излъчва. Разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗАПСП сочи, че разрешение за препредаване по електронна съобщителна мрежа на произведение се дава само чрез Организация за колективно управление на авторски права. Законът определя, че всеки вид права се управляват от една организация, вписана в регистъра, поддържан от Министерство на културата по чл.40а, ал.1 от ЗАПСП, а в конкретната хипотеза това са сдруженията П., М. и Ф.. Изключение е предвидено единствено в случаите, когато правата за предаване на произведенията са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП. Според последния цитиран законен текст: „Когато радио- или телевизионна организация разрешава едновременното, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата си чрез електронна съобщителна мрежа на друга организация, разрешението, дадено от радио-или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, ако тези права са й надлежно отстъпени."

В конкретния случай дружеството - касатор не е предоставило всички изискуеми документи, доказващи придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми за периода 24.08.2016 година -24.02.2017 година. В тази насока, правилно СРС е приел, че отсъстват договори с ОКУП, а липсва изрично отразяване както в Списъка с програмите, изпратен на С. от [фирма], така и други доказателства (такива не се извличат и от представените Договори за прехвърляне на неизключителни права за разпространение на телевизионните програми), че правата за предаване на произведенията, съдържащи се в програмите, са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП и позоваването върху изключението на този текст е неоснователно. Обоснован е изводът на СРС, че същността на правилото на чл.125в, т.2 от ЗРТ касае подаване на

информация в определен срок и задължава съответните предприятия, които извършват разпространение на телевизионни програми по договори с телевизионни организации да представят убедителни доказателства за уреждането на авторските и сродните на тях права върху произведенията, съдържащи се в програмите, доколкото това обстоятелство не следва да се предполага, като СРС е анализирал и съдебната практика на АССГ и се е позовал на Решения на АССГ (в този смисъл решение №7649/05.12.2019г., АССГ, X к.с, по к.а.н.д. № 5815/2019г., решение №6467/07.11.2018г., XVI к.с. по к.а.н.д. № 6592/2018., решение №3655/01.06.2018г., X к.с, по к.а.н.д. №3921/2018г. на АССГ, както и решение №615/01.03.2019г. на САС, по т.д.№4968/2018г.; същевременно ангажираното от жалбоподателя решение на САС е неотнормимо към казуса, доколкото то визира случай на разпространение само на програмата на Б., която съгласно чл.44, ал.5 от ЗРТ се предоставя безвъзмездно, последното касаещо и съдържанието на програмата й).

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, административно-наказващият орган законосъобразно е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатара на основание чл. 126а, ал. 5, т.1 ЗРТ, която предвижда отговорност за допуснатото нарушение на чл.125в, т.2 от ЗРТ в хипотезата на предоставяне на непълна информация и е наложил санкция в предвидения от закона минимум от 3000 лева. Така определената санкция е справедлива и съответна на наложеното наказание и ще допринесе за постигане целите на наказанието ,визирани в нормата на чл.12 от ЗАНН.

Като е достигнал до този правен извод СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба-отхвърлена.

С оглед изхода на спора,в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби,които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63,ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите,с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 11.05.02.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди

юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юрисконсулт Д., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора "необоснованост" на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК. Наред с това измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от него "необоснованост" на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от **05.06.2020** година, постановено по

н.а.х.д.№20421/2019 година по описа на СРС,2 състав.,
ОСЪЖДА [фирма] гр. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СЪВЕТ ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ-
ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.
2.